

Budapest világgyógyfürdő

Írta: MIKLÓS ELEMÉR

A budapesti gyógyfürdők kérdését eddig csupán a Tabán tervezett rendezése szempontjából vizsgáltuk s ezért csak a Gellért-hegy tövében fakadó források csoport idegenforgalmi hasznosítására voltunk tekintettel. Az itt lévő fürdők és gyógytényezők a Rác-fürdő megvásárlása óta mind a főváros tulajdonában vannak s így egységes fejlesztésüknek, vezetésüknek, propagálásuknak nincs más akadálya, csupán a hivatalos eljárások fenyegető hosszadalmassága. A Budapest területén lévő egyéb gyógyfürdők szintén joggal kívánják jelentőségüknek megfelelő helyet a fővárosi fürdőpolitikában. Az új fürdőörvény rendelkezése értelmében remélhetőleg mihamarabb egybehívandó gyógyfürdőbizottság, ha nem is valósítja meg száz százalékgig az összes budapesti fürdők egységes irányításának oly fontos elvét, legalább közös propaganda kifejtését biztosítja és ezzel sok jogos régi panasznak veszi elejét.

Legjobban megközelíti egy gyógyfürdőhely minden ideális követelményét a poraiból meg-elevenedett, újjászületett Margitsziget. Itt már nemcsak a természet ajándékairól van szó, hanem az emberi kultúra, akarat és bizakodó, jóhiszemű vállalkozói szellem olyan alkotásairól is, amelyek fürdőtechnika, szálloda, étterem és valamennyi egyéb berendezés tekintetében joggal felvehetik a versenyt a legkiválóbb külföldi, hasonló intézményekkel. A külföldiek részére kifejtendő propagandáról később külön szólnunk, most csak arra szeretnénk választ adni, miért nincsenek arányban a fővárosi lakosság szempontjából a Margitsziget mintaszerű berendezései, ragyogó szépsége, annak népszerűségével, látogatottságával. Ugy hiszünk, nem csalódunk, ha egyrészt a közlekedési nehézségekben, másrészt a belépőjegyek rendszerében találjuk meg a legfőbb akadályokat.

A szigetre való közlekedésnél, bármily nagy kezdő áldozattal is, feltétlenül helyre kellene állítani a nyári hónapok alatti állandó, rendszeres vízközlekedést. Így lehet csak ennek a csodálatos természeti kincsünknek hozzáférhetőségét kellemes dunai sétahajózással még jobban, még eredményesebben propagálni. Maga a sziget fogalom, már magában hordja azt, hogy oda hajón, helyesebben hajón is lehet eljutni. Nem akarjuk ezzel korántsem kisebbíteni a Margitszigetre való szárazföldi közlekedés óriási jelentőségét, úgy érezzük azonban, hogy éppen idegenforgalmi turisztikai szempontból nélkülözhetetlen az oda való állandó hajójárat.

Az autóbusszközlekedésnek pedig a város különböző gócpontjairól, de főleg a nagyszállodák közeléből, átszállás nélkül s a szűkséghez mért sűrűséggel kellene lebonyolódnia. A mai rendszer mellett komolyan számbavehető közlekedést a szigetre autóbusszokon nem lehet még elképzelni sem. Másodszor itt van a belépőjegyek problémája. Akik ezt a kérdést nemcsak pénzügyi vonatkozásaiban vizsgálják s mégis a mai állapot fenntartása mellett foglalnak állást, azok valószínűleg azért ellenzik a belépőjegyek eltörlését, mert nagyobb tömegeknek a szigetre való özönlésétől féltik a sziget exkluzív jellegét. Nem hiszünk, hogy ez az aggodalom helytálló. Először is Budapestnek ma már annyi a szép parkja a legmesszebb perifériákon is, hogy a nagytömegek nem fognak a Népligetből, a Városmajorból, Városligetből okvetlenül nagyobb csoportokban nap-nap mellett a szigetre tódulni. Visszatartja ettől őket a távolság, a közlekedés költsége s nem utolsósorban az ottani kávéházak, éttermek fényűzőbb jellege.

Legfeljebb, ha egyszer egy évben, vagy még ritkább időközökben, ha szánják rá magukat, hogy megmutogassák gyermekeiknek a tündérszigetet, s maguk is gyönyörködjenek a 40.000 rózsafa virágzásában és illatában. Mindezekon kívül azonban teljesen antiszociális felfogás a mai belépőjegyrendszer fenntartása. Tudtunkkal egy nagy külföldi metropolisban sem fizet a lakosság azért, hogy egyes közparkokban sétálhasson. Legfeljebb annyi engedményt lehetne tenni, éppen a Margitszigetnek gyógyfürdőhely jellege figyelembevételével, hogy a szanatórium és nagy szálloda körüli területet a kúrázó betegek s az ott étkező vendégek számára tartanák fenn.

Ha ez a két nagy akadály elhárul, akkor érvényesül a Margitsziget a maga királynői pompájában. Nem csupán gazdag külföldiek gyógyfürdője lesz, de a gyógytényezőknél kívül az ott található és még továbbfejleszhető sport és egyéb kulturális berendezésekkel, balzsamos levegőjével, nyugalmat adó, sejtelmes romanti-

kájával minden fővárosi ember, népszerű köz-kincsévé válik. A költő Isten kalapjához tűző bokréjának nevezi Magyarországot. Ennek a bokréjának bizonyára egyik legszebb nyíló rózsája a Margitsziget. Apoljuk szeretettel ezt a

virágot, s ahelyett, hogy elzárnánk a közönségtől, tegyük minél hozzáférhetőbbé. Semmi sem fejleszt jobban egy ilyen intézményt, mint a százezrek gondozó szeretetében megnyilatkozó, igazi népszerűség.